D·N
13/7 1952

Hjälpen från USA

Eisenhowers nominering till republikansk presidentkandidat väcker glädje inom den demokratiska opinionen i Västeuropa. Vi kan lita på att USA även i fortsättningen kommer att garantera Västeuropas frihet, hur valet i november än utfaller, det är summan av resonemanget. Och utan detta stöd vore demokratierna från Norge till Italien prisgivna åt de ryska erövrarna.

Men enligt ett gammalt argument, som den svenska isolationismen under de senaste dagarna ånyo sökt skyla sig med, är hela denna tankegång felaktig. Den ryska militärmakten kunde, yttrade nyligen en amerikansk utrikesexpert, härja Europa utan att möta tillräckligt effektivt motstånd. Alltså, Amerika kan inte hjälpa oss, kommenterar de svenska isolationisterna. Morgon-Tidningen antyder till och med att ett löfte om hjälp från USA snarast är farligt. I Korea har amerikanerna inskridit, och här rasar kriget sedan två år, sägs det med en underlig ton av triumf i stämman; den bakomliggande tanken måste vara att en rysk erövring utan motstånd varit bättre än ett krig.

Denna pessimistiska variant av isolationismen är lika litet hållbar som den vid andra tillfällen begagnade optimistiska varianten — enligt vilken någon avsefärd krigsrisk för Sverige vid ett världskrig inte finns, en spekulation som efter de ryska brotten i Östersjön är mindre gångbar. Om Amerika verkligen inte kan hjälpa oss, har vi bara att fastställa att vi är förlorade, att kommendera korum inför undergången. Men så är det inte, det vet mycket väl även de politiker och tidningsmän som i trångmål tillgriper argumentet. Det kan diskuteras i vad mån arméerna i Västeuropa skulle kunna avvärja eller uppehålla ett ryskt anfall. Så mycket är klart att då ett sådant anfall uteblivit — under de år då Västeuropa varit långt svagare rustat än nu — beror det på den ryska insikten att slutsegern skulle bli Amerikas. Klart är också att för varje dag Västeuropas militära position förbättras och att de redan nu organiserade förbanden, stödda av det överlägsna amerikanska atomvapnet, har relativt stora utsikter att snabbt förvandla en rysk aggression i ett nederlag. Då nästan alla Europas demokratier slutit sig till Atlantpakten, då socialdemokraterna i Norge, Danmark, England, Belgien, Holland, Frankrike och Italien för en politik rakt motsatt de svenska socialdemokraternas, är det därför att de inser detta — tror ni verkligen att det är dessa folk och inte våra svenska isolationister som för en illusionspolitik?

Om den angivna pessimistiska linjen vore på en gång genomtänkt och ärlig, skulle den leda till de mest märkliga konsekvenser. Det svenska försvaret vore meningslöst, ty ingen tror väl att vi kan göra motstånd om inte Västerns stormakter kan göra det. Hela den fria världens samverkan och upprustning skulle för oss vara en likgiltig sak, den kan ju ändå inte bli ett värn för Europa. Ja, sådana blir isolationismens logiska slutsatser — och ändå gläds dessa isolationister då Eisenhower nomineras i Chicago, ändå vet de att Amerika är Europas skydd.

Men, fortsätter det isolationistiska resonemanget, den förberedda hjälp vi skulle kunna få löfte om genom anslutning väster ut kan i den föreliggande situationen inte bli verksam. Nej, naturligtvis inte om man utgår från att USA är ur stånd att hjälpa — i så fall är det meningslöst att skilja mellan förberedd och oförberedd hjälp. Men Amerika *kan* hjälpa; frågan är hur mycket, under vilka betingelser, med vilken snabbhet. Och därmed är självfallet att skillnaden mellan förberedd och organiserad hjälp och improviserad hjälp är viktig och i många fall kan bli avgörande. En hjälpaktion som måste bygga på hastiga improvisationer kan utebli därför att den anses ogenomförbar eller föga verksam, medan en förberedd aktion kan vara effektiv och just därför kommer till stånd. Förnekar man detta, är man framme vid det rent vettlösa.

Det är inte lätt att vara isolationist i dessa dagar. Att tala om den gynnade ställning, den möjlighet att stå utanför som neutraliteten skulle ge oss går inte bra efter de ryska nedskjutningarna, de oförskämda ryska noterna, det avslöjade spioneriet och den ryska propagandan mot vår "krigshetsande och Amerikaköpta" regering. Det dröjer några månader, åtminstone, innan den sortens argument kan användas ens i de enklaste sammanhang. Isolationisterna borde i detta läge nöja sig med de totalt oreflekterade fraser som nödtorftigt höljer fördomarna och vanetänkandet, genom själva sin tomhet försvårar motsägelser och i realiteten avklipper debatt. Resonera inte, det gör bara saken värre. Och hämta i varje fall inte stöd i föreställningen att Europa är försvarslöst och Amerika ur stånd att göra något. Det är defaitismens väg — och den vill väl i grunden våra isolationister inte vandra.

Det tyska problemet

Förbundsförsamlingen i Bonn har preliminärt behandlat det fördrag mellan Tyskland och västmakterna som regeringarna slöt i maj; ratifikation kan inte ske förrän efter några veckor, sedan utskottsberedning av frågan ägt rum. Intrycket av den senaste debatten är att motståndet mot fördraget — som skulle göra Tyskland självständigt och allierat med Västern — i viss mån försvagats, även om den socialdemokratiska oppositionen fullföljes efter samma riktlinjer som förut. Då Adenauer betonar att samverkan med andra stora demokratier är Västtysklands enda möjlighet att vinna frihet och trygghet, lär de flesta ge honom rätt; som en önskedröm ter sig däremot hans ord om att återförening med Östtyskland vore en utsikt att räkna med som konsekvens av regeringens politik.

Den socialdemokratiska kritiken har avtrubbats genom det enhälliga antagandet av partiets förslag om krav på fyrmaktsförhandlingar — mellan USA, England, Frankrike och Ryssland — rörande östzonens ställning. Sådana förhandlingar har också begärts i västmakternas senaste not till Sovjet. Möjligheten av fria val i östzonen är den huvudsakliga punkten på programmet. Det är inte uteslutet att förhandlingar kommer till stånd. Uteslutet är däremot att de skulle leda till resultat: fria val i östzonen, där diktaturen och avspärrningen dagligen skärps, är lika otänkbara som i Ryssland. Men om västmakterna än en gång visar sin förhandlingsvilja och ryssarna än en gång slår igen dörren, förlorar den socialdemokratiska agitationen — som bygger på allas längtan efter en snar återförening — mycket av sin slagkraft.

Fördraget mellan Västtyskland och västmakterna har i övrigt behandlats blott i en parlamentarisk församling: den amerikanska senaten har nästan enhälligt godtagit överenskommelsen. Det starkaste motståndet är att vänta från Frankrike; möjligt är att en tysk ratifikation väsentligt försvagar kritiken inom den franska representationen.

PRESSGRANNAR

Eisenhower har inte av partipolitiska skäl kompromissat med sin utrikespolitiska huvudlinje, och det finns ingen anledning att tro att han inte i fortsättningen fullt och helt skall stödja programmet att Förenta staterna skall stå fast i kampen för frihet och folkstyre, fortsätta att ge sitt stöd överallt där västerländska samhällsideal och vitala intressen för USA står på spel samt över huvud fullfölja det väldiga hjälpprogram för vilket USA i den fria världen och sitt eget intresse engagerat sig. Detta är Svenska Dagbladets (h) omdöme:

Robert Taft är förvisso en intelligent politiker och en utmärkt senator. Men ur europeisk och internationell synpunkt har Eisenhowers seger stor och vittgående betydelse. Taftanhängarna Herbert Hoovers och Douglas MacArthurs "nyisolationistiska" programtal i Chicago understödde den utrikespolitiska kurs som kan rubriceras "fästningen Amerika" och "Asien först". Eisenhowers linje består i ett fortsatt och kraftfullt stöd åt de fria folken i både Europa och Asien.

I och med detta resultat är — oavsett utgången av valet den 4 november — isolationismen utslagen. Den stora republiken i väster är beredd att under nya fyra år taga sitt ansvar i händelseförloppet. Detta är en garanti för den politiska balansen i världen och ger en trygghetskänsla åt alla fria folk. Europa och inte minst Norden har anledning att välkomna utslaget i Chicago.

Morgon-Tidningen (s) förutsäger att i jämförelse med Taft kommer Eisenhower att lägga mindre tonvikt på frasen om att Asien inte får offras för Europas skull, vilken tydligen kommit med i den republikanska deklarationen som en eftergift åt "Kina först"-gruppen inom partiet.

Men även om internationalisten Eisenhower blir vald till president är det möjligt att det gamla republikanska gardet i senaten kan utöva ett inflytande på den utrikespolitiska kursen som kan få ödesdigra följder.

Nomineringsstriden i det republikanska partiet har tilldragit sig ett intresse och laddat upp en spänning som om det gällde själva presidentvalet, ej blott att utse det ena partiets kandidat. Det har också påpekats både i Amerika och i Europa att i betraktande av det demokratiska partiets starka förankring hos de breda väljarmassorna kunde det mycket väl antagas, att det myckna ståhejet i republikanernas läger finge det snöpliga slutet, att det i slutomgången blev en demokratisk president... När republikanerna nu bestämt sig för Eisenhower förefaller det dock vara stor chans, att det också blir republikansk seger i presidentvalet.

Den fria världen utanför Amerika — och inte minst de demokratiska nationerna i Västeuropa — har anledning att glädjas över att general Eisenhower korats till republikansk presidentkandidat, det framhäver även Expressen (fp):

Vem som än blir demokraternas kandidat finns nu en utrikespolitisk garanti för att USA obrottsligt kommer att stå fast vid sina globala förpliktelser och inte ge efter på sina garantier. Men det finns förmodligen också de som sörjer. De amerikanska demokraterna och ryssarna t. ex. Senator Taft från Ohio, Eisenhowers huvudmotståndare vid republikanernas partikonvent i Chicago, har kallats både för "Trumans kandidat" och "Stalins kandidat"... Hans nominering skulle kommit att sprida förvirring och oro bland Förenta staternas europeiska allierade. Ingen kunde veta hur långt han som president skulle gå för att vrida klockan tillbaka för den amerikanska utrikespolitiken. Av en sådan utveckling kunde endast Sovjetunionen profitera.

Men det blev i stället Ike... Trots all kritik mot den demokratiska regimen under senare år är det emellertid stora grupper väljare som lärt sig lita på att denna, trots misstag, felgrepp och lokala oegentligheter, ändå tillvaratar det amerikanska folkets intressen bättre än republikanerna. Att övertyga väljarna om motsatsen blir inget lätt jobb för Ike.

För Europa är det tryggare med en Eisenhower än med en Taft som herre i Vita huset, så sammanfattar Aftontidningen (s) en förhärskande svensk opinion.

När kommunisterna frivilligt valt att mäta sig ut ur den demokratiska gemenskapen är det naturligt att detta får praktiska konsekvenser, exempelvis beträffande radions partiledardebatt inför valet, anmärker Eskilstuna-Kuriren (fp). Ändå tycks radioledningen tveka — delvis på grund av partiledarnas passivitet. Den ena skyller på den andre, ingen säger ifrån. Kommunisterna skulle alltså få göra sitt bästa för att bryta sönder, sabotera och fördärva en till politisk upplysning syftande debatt. Den nämnda tidningen finner detta oriktigt:

Är det då icke, som flera tidningar föreslagit, möjligt att arrangera två sådana debatter, en för "avklädnad" av kommunisterna och en för de övriga partierna utan de sistnämndas medverkan, kan det allvarligt ifrågasättas, om det inte vore bäst att låta de ryssfrälsta sitta där och hålla monologer, utlämnade åt den isolering de själva valt.

Alla opinionsundersökningar på sistone peka i samma riktning: de fordom kommunistiska väljarna lämna i stora skaror det parti, som de av olika skäl stött och röstat på. De övriga vandra vidare på vägen mot Moskva. Låt dem då känna, att de gå ut ur gemenskapen och in i den stora tystnaden! Den frukta de mer än något annat, medan de uppfatta nedgörande kritik och svidande piskrapp endast som bevis för att de gjort sin plikt mot sitt andliga fosterland.

Avgörandet står mellan en vanställd radiodebatt med förljugna inslag och en representativ debatt — och radion väljer med berått mod den förra? Är radioledningen uppriktig, så erkänner den att den har begått ett misstag. Ännu är det inte för sent att rätta till det.

Ni
reser snabbare till MALMÖ med ILSNÄLLTÅGET
fr. Stockholm kl. 16.00
till Malmö kl. 23.36
och så kan Ni arbeta nästan hela avresedagen.
STATENS JÄRNVÄGAR

SENSATIONSPRISER!

Upp till 80 % rabatt å vanliga butikspriser. Portföljer i äkta oxläder. Ett 50-tal utföranden. Storlek 43×30 cm. Nitade sömmar, förstärkta lås och handtag. 1 fack kr. 15:—, 1 fack, 1 ficka kr. 20:40. Storlek 43×30 cm med kraftiga 3-stegslås, 1 fack, 2 bälgfickor kr. 20:50. 2 fack, 2 bälgfickor kr. 26:25. 1 fack, 2 bälgfickor med rem kr. 30:50. Storlek 45×32 cm med 3-stegslås. 1 fack, 2 bälgfickor kr. 3:—. 1 fack, 2 bälgfickor med rem kr. 35:50. 2 fack, 2 bälgfickor kr. 37:50. 2 bälgfack, 2 bälgfickor kr. 44:60. Storlek 45×32 cm med 5-stegslås. 2 fack, 2 bälgfickor kr. 36:25. 2 fack, 2 bälgfickor med rem kr. 48:75. 2 fack, 2 bälgfickor i slät oxhud kr. 53:75. Bygelportfölj, galon, kr. 25:—, oxläder kr. 56:25. [illegible]

Handelsfirman POPULÄR
Grevgatan 42, över gården. Gästrikegatan 12. Tel. 61 70 87.
Gör ett besök — Det lönar sig.

PAKISTANS KVINNOR HÖLJDA I GLAS

Fotsida sarin på avskrivning
Grünewaldsk kaskad av färger

Av min kvinnliga journalistguide i Lahore fick jag som suvenir ett par glasarmband. Vi gick en hel dag i basarerna för att av de miljoner "bangles" som fanns till salu hitta ett par stora nog för att träs över mina västerländska händer. De kostar en rupie paret och går av bara man tittar på dem. Men de smala, mångfärgade leksakerna sitter i tjocka klasar på varenda tös på landet och i stan, röda, blå, gula, gröna, vita. De klirrar som klockor och gnistrar som Aladdins ädelstenar. Min vackra guide älskade också att klä ut mig i sina egna kläder, och henne har jag att tacka för det mesta jag vet om pakistansk klädkultur.

Ett övermått av juveler bärs i alla samhällsklasser, från ministerfruar till nomadkvinnor.

Att "indiskor" går virade i långa skynken som kallas sari, visste jag i förväg, men fann att som alla sanningar har denna sina modifikationer. Och sedan många indiskor blivit pakistanskor så stämmer det ännu mindre.

I Östpakistan är sarin dock regel alltifrån den enkla, av tryckt bomullstyg till de skira dyrbarheterna från Benares eller Dacca — ett genomskinligt ingenting invävt med guld i tunga bårder. Hur stora variationerna kan vara upptäcker man inte förrän man kommer dit, inte heller vilket spelrum för den individuella smaken det ges i dessa skenbart så lika, raka tygstycken på 5½ meter. Det första man har att tänka på är färgställningen mellan sari och blus, det andra är längden på den släta, kortärmade blusen, som antingen går lite ner över höften eller slutar ett stycke ovanför kjolen och lämnar ett pikant stycke skinn bart omkring livet — inte alldeles i överensstämmelse med Koranens bud.

En sjuksköterska i pakistansk uniform. T. h. demonstreras sarin, det östpakistanska standardplagget.

Blusen kan vara av brokad i stil med sarins bård eller till vardags i ett tyg som kontrasterar: grön blus röd sari, saffransfärgad sari lilafärgad blus osv. i oändlighet. Man är inte rädd för det färgstarka, men jag har aldrig på en infödd sett en rå, smaklös kombination. Däremot ofta en Grünewaldsk kaskad av häftigt och överraskande artisteri. Om sarin är tunn, måste också den fotsida underkjolen väljas med största omsorg med tanke på färgeffekten.

Med all rätt säger nu läsaren att det här bara handlar om överklassens välklädda damer. De andra ser man nämligen inte för de religiöst betonade skynken de sveper in sig i, men dem ska jag tala om längre fram. Vad man ser på gatorna i Dacca är de lågkastiga hindukvinnorna med flata korgar fulla av kogödsel på huvudena. Deras hållning är rak, och den trasa de sveper om den nakna kroppen utan blus har samma klassiskt ädla drapering som de andras.

Draperingen det viktigaste

Draperingen är naturligtvis det viktigaste, hur man ska lägga motvecken fram, hur sarin vackrast ska veckas över höften och hållas fast på vänstra axeln. Många västerländskor adopterar den romantiska och klädsamma sarin när de är i Österlandet. Få, mycket få kan bära den självfallet vackert, och ännu färre har österländskans tålamod att oavbrutet sysselsätta sig med den, rätta till den, kokettera med den. Vi vill vara färdigklädda — sarin fordrar en oavlåtlig omtanke. Som arbetsdräkt är den sannolikt opraktisk med axeldraperingen som ständigt hotar att falla ner.

Men vacker är den. Första gången jag var bjuden på ett cocktailparty — jag tror det var i Delhi — blev jag underrättad om att efter kl. 6 var det brukligt med lång klänning. Jag som kom från Amerika, där de långa kjolarna är nästan utrotade annat än till stor gala, tyckte det var ett löjligt snobberi i en stad som inte heller eljest saknar sina löjligt snobbiga sidor. Så att jag klädde mig obstinat på mitt vis. Men jag hade inte väl trätt in i församlingen förrän jag förstod att det fanns ett skäl: den västerländska korta kjolen har en fallenhet för att se billig och löjlig ut blandad med saris i grekiskt ädla veck. Sarin har bara ett fel — även mycket feta damer bär den utan spår av sammanhållande underkläder. Resultatet kan bli ganska smaklöst. Den måste också vara ren och nystruken varje dag. Nå, strykningen är en enkel sak.

Då är västpakistanskans vardagsdräkt betydligt obekvämare att stryka, men bekvämare att arbeta i. Hon har nämligen i patriotiskt nit skapat en egen nationaldräkt med punjabdräkten som underlag. Den består till vardags av ett par mycket säckiga byxor tillhållna med en bred linning, som faller ner över skon — ofta är byxan så lång bak att hon trampar på den, vilket medför ett ganska solkigt resultat. Byxorna är vita, men kan vara av bomull eller blankt siden. Över dem bär hon en knälång, figursydd tunik med sprund i sidorna och knäppt i ryggen, kulört, vanligen blommig om hon inte är sjuksköterska eller tillhör någon lottakår, då den skall vara vit. Ovanpå tuniken bärs alltid en georgetteslöja — vit eller i en färg som stämmer med blusens mönster. Slöjan kan svepas över huvudet eller ligga löst över bröstet med ändarna hängande utefter ryggen. Två långa flätor iskarvade med guld- eller silverband eller en knut i nacken är den stilriktiga frisyren; men kortklippnings- och permanentningsraseriet griper omkring sig.

"Hovdräkt" till fest

Som festdräkt har västpakistanskan lagt sig till med något som hon kallar den "mogulska hovdräkten", ett slags modern upplaga av vad som enligt de persiska miniatyrernas modejournal bars vid hovet i Delhi på 1600-talet. Den består av en fotsid byxkjol, vars vidd ökas ytterligare av en bred volang i knähöjd. Till den hör långärmad tunik, skir broderad slöja och hur mycket juveler som helst: örhängen stora som blomkålshuvuden och dekorerande hela örats höjd, armband i dussintal, halsband, ringar, pannjuvel fäst med en kedja vid mittbenans slut och så gärna en liten diamant i vänstra näsborren. Kvinnokongressen i Lahore var en enda fyra dagar lång uppvisning av österländsk klädlyx. Det enda undantaget var kongressens ordförande, den helt svartklädda änkan efter landets i höstas mördade premiärminister. Den lilla begumen Liaquat Ali Khans framträdande är alltid dramatiskt, här var det dramatiskt på ett gripande sätt.

Min journalistflicka sade mig att det finns en ännu elegantare version av den mogulska dräkten, men den används bara som bruddräkt eller vid utomordentlig gala. Den består av snäva korviga långbyxor och över dem en kort, cirkelskuren kjol, som upptill fortsätter i ett åtsittande liv. Och så slöja förstås. Min journalistflicka skalv på rösten som om hon talat om årets sista Parismodeller när hon skildrade "peshwaz", hur vidunderligt skön den är, en exakt kopia av vad mogulsultaninnan Mumtaz Mahal bar, hon som ligger begraven i det lika vidunderligt sköna Taj Mahal utanför Agra.

Sen finns det förstås otaliga provinsbetonade dräkter, som i motsats till våra nationaldräkter alls inte är några museiföremål. Att möta en pakistanska i västerländska kläder är lika sällsynt som att möta en lappflicka på Stureplan. En kännare kan genast säga om en bondkvinna kommer från Sind eller Kashmir eller Beludjistan. Gemensamt för alla är att kvinnorna självklart bär byxor, oftast förenade med en broderad halvlång hängklänning, alltid med jättelika smycken av filigransarbeten i silver, tunga benprydnader, ringar i öron och näsa, på bröstet kedjor fullhängda med mynt, representerande familjens kapital. Byxorna, som i Västerlandet ännu är en lite chockerande nyhet för sportbruk, är alltså i Asien det naturliga arbetsplagget, alltifrån de japanska bondkvinnorna på risfälten till nomadtöserna, som strävar uppför Himalajasluttningarna medan de piskar på ett får med en riskvist.

Slöja enda huvudbonaden

Huvudbonad förekommer naturligtvis inte i annan form än att man sveper slöjan över håret. Européen i Österlandet följer exemplet, och man får gå till ett diplomatte i Karachi för att hitta något så löjligt som en hatt. Tropikhjälmarna har blivit en sorts signaturmelodi för missionärer, och varken jag eller någon annan fick solsting. Som mogulhovet av allt att döma inte begagnade ytterplagg har den moderna pakistanskan — liksom indiskan — ställts inför ett problem. De stora kashmirsjalarna är för obekväma för verksamma människor, och de har alltså accepterat en halvlång vinterkappa av västerländskt snitt, som är väl behövlig i t. ex. Lahores bistra vinterkyla, men inte ser harmonisk ut med resten av dräkten. I synnerhet som man under vintern måste ha den på inne också i de oeldade rummen.

Ja, så kommer vi till det religiöst betonade skynket, som gör att man inte så noga vet vad medelklassens damer har på sig. Det kallas "bourqa" och höljer in den konservativt rättrogna muhammedanskan från hjässan till fotabjället så snart hon visar sig på gator och torg och kan utsättas för männens blickar. För att vägleda sig har hon framför ögonen ett med ett virkat galler försett fyrkantigt titthål — i Östpakistan ofta två små runda hål, ett framför varje öga, vilket ser ännu mer hemskt och fängelselikt ut.

Man kan nog tryggt säga att bourqan är på avskrivning i Pakistan, där den liberala, västerlandiserade överklassen bekämpar den. Men ännu bärs den allmänt av den konservativa medelklassen, i synnerhet i det mer efterblivna Östpakistan, där en kvinna inte ens kan fara ärenden i en ricksha utan att hela den lilla vagnen är insvept i ett skynke, varur bara ett par kvinnoskor tittar fram vid golvet. Och i det bigotta och ohjälpligt efterblivna Afganistan får ingen muhammedansk kvinna visa sig på gatan utan sin bourqa. Där uppe är det bara de hedniska nomadkvinnorna som vandrar stolt omkring i granna broderade dräkter, obetäckt ansikte och skor, där snibbarna står upp i långa snablar som på Abu Hassans tofflor.

Sotrand under ögat

Till kläderna hör make-upen, som hör till alla samhällsklasser, kön och åldrar. Läpparna är målade antingen med läppstift, valnötsbark eller genom beteltuggning. I det senare fallet får de och tandköttet en gulröd färg, som vi kanske inte tycker är så klädsam. Oundviklig är den svarta sotranden under ögat, som åstadkommes medelst ett pulver gjort av antimon. Den informationstjänsteman som i Dacca hade hand om min uppfostran brukade medföra sin fyraåriga dotter Daisy, ett bedårande barn med ögon stora som tekoppar tack vare präktiga sotstreck. Och jag har sett vilda afganhövdingar ledande sin kamel i töm efter sig på Kabuls gator med samma skönhetsmedel i det högmodiga, skräckinjagande anletet.

I Karachi var min rumsuppassare en äldre herre med ett vördnadsvärt helt rödfärgat skägg. Som jag på gatorna ständigt mötte rödskägg frågade jag till sist om de tillhörde en särskild sekt. Nejdå. Gubbar färgar gärna skägget med henna för att dra till sig det andra könets uppmärksamhet och annonsera sin virilitet. I Karachi är kvinnounderskottet mycket stort. De sinsemellan konkurrerande rödskäggen flammar i varje gathörn.

TORA NORDSTRÖM-BONNIER

"Svenska lejon visa klorna!", vann som hejarop på Skansen

Grävädret skrämde ingalunda några Skansenbesökare från Radiotjänsts och Sollidens karusellprogram på lördagskvällen. 10.000 satt och stod med paraplyer och regnhättor och uppfällda kragar, beredda att ta emot första duschen, som kom lagom till Folke Olhagens presentation av bagarn Henning från Hammarby, som tränade upp publiken till hejarklack inför kvällen och Olympiaden: Svenska 2lejon visa klorna, tryck dom andra ner i skorna, heja, heja, heja!

Joddlareflickan från Vänersborg, Sölvi Moberg.

Den ramsan hade Sven-Erik Jansson från Stockholm författarrätten till och segrade därmed bland de 15.000 hejarförslag som Folke Olhagen berättade att juryn skanderat som trasiga grammofonskivor senaste tiden. En uppmonterad applådmätare, som visade som "faran över" i Sollidens blöta bladgrönska, noterade segern över Lennart Mörrings Skararader om svensk sisu och den anonyme tredjepersonens

Tänk på morsan, frun och flamman, tag medaljer allesamman!

Sven-Erik Jansson blev inviterad med lejona till Helsingfors för att hjälpa till med hejarklacken, sedan han studerat bagarn Henning och hört Glokar Well i paraply och två Göstor — Rybrandt och Bernhard — uttala sig om hejartradition och lärt sig "Gör som Snoddas, sörpla saft, och du vinner över Taft".

Däremellan kom Sölvi Moberg från Vänersborg som joddlareflicka i bara klänningen. Utan regnkläder var också Axel Liffner som berättade om sin upplevelse av romantiken på Djurgården. Yngve Flyckt stegade upp på podiet med en kartong från näsans förlovade land. Den innehöll rosor, mest röda, som publiken och musiken genast vädrade. Julius Jacobsen avslöjade klarinetten som falskspelare i orkestern och efter det följde mera mystik.

En sjörövare bubblade vatten kring en skatt, medan regnet droppade på Sollidenlyssnarna. Nu gäller det nästa tävling: Var finns skatten gömd som ligger i vattnet utanför en udde som har en alm som har en stam nedanför ett bro-räcke?

Detta avslöjas nästa lördag. Denna trevliga kväll slutade med en fläkt av skärgårdssommaren. Evert Taube kom i röd nejlika och sjöng Kalle Schewen och slog armarna om publiken på trubadurens vis: Kom i min famn...

Malice

Svenska örlogsfartyg hämtar grannkadetter

Marinchefen har ingenting mot att de danska och norska kadetter som skall delta i mötet i Varberg 1—3 augusti mellan danska, norska och svenska krigsskolorna får transporteras med svenska örlogsfartyg. De danska deltagarna hämtas av minsveparna "Koster" och "Ulvön" i Helsingör 1 augusti och de norska i Fredrikstad av minfartyget "Älvsnabben" samma dag.

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
för rikssamtal: 22 40 20
Telegramadress: Dagensnyheter
Postgiro 1616 (för annonser) nummer 1617 (för prenumeration)
Chefredaktör: *Herbert Tingsten* (Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: *Leif Kihlberg*
Redaktionschef och ansvarig utgivare: *Sten Hedman*
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: *Helge Heilborn*
PRENUMERATIONSPRISER fr. o. m. 1 maj 1952
A - Stockholmsupplagan

	Stor-Sthlms tidningsområde	Övriga landet
Månad	kr. 6:—	kr. 5:75
Kvartal	17:50	16:75
Halvår	34:50	33:—

ANNONSPRISLISTA daterad 1/1 1952 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Stockholm 1952.

Tidsgränsen slopad för köp av sittplats

Förra sommaren införde SJ obegränsad förutbeställningstid för sovplatser, och därmed var sagan all för helgernas sovplatsköer i Stockholm och annorstädes. Nu kommer snart turen till sittplatserna, som fr. o. m. den 4 augusti kommer att få köpas obegränsad tid i förväg.

— Vi har endast goda erfarenheter av de tidiga sovplatsbeställningarna, berättar distriktschefen R. Markland på Järnvägsstyrelsens persontrafikbyrå, och därför har vi nu vågat oss på ett försök med obegränsad förutbeställningstid även för sittplatser. Från 4 augusti blir det alltså möjligt att när som helst beställa biljetterna för t. ex. julresan, och det kan ske på närmaste station eller resebyrå. Någon centralisering av helgförsäljningen i Stockholm till Centralen blir inte längre aktuell.

Det kostar ingenting extra att förutbeställa biljetterna, men vi måste hålla på att biljetter som beställts tidigare än fyra veckor i förväg måste lösas ut senast 14 dagar före avresan. Vi räknar med att kunna börja utlämningen av beställda biljetter fyra veckor i förväg, då även försäljningen av icke förutbeställda platsbiljetter börjar.

En annan nyhet, som vi tror kommer att uppskattas, är att vi i fortsättningen ämnar sälja 3:e klass sittplatsbiljetter till tågen från Stockholm även vid helgerna.

Protest mot kritik av Kålleredshemmet

Omkring 200 personer inom Kållereds kommun, representerande olika politiska meningsriktningar, har till socialdepartementet ingivit en protestskrivelse mot kritiken av Kålleredshemmets ledning och arbetsmetoder. Den kritik som riktats mot hemmet är, säger man i petitionen, ett led i strävandena att söka upphäva rätten för enskilda institutioner att bedriva fostrande verksamhet. Dessa strävanden är en fara för hela vårt kristna samhällsliv, heter det.

I skrivelsen understrykes att de som gjort anmärkningarna mot hemmet vill underkänna nödvändigheten av ordning, ansvar och idealitet i uppfostran. De har som medel valt att rikta anklagelserna mot ledningen, vilket blivit ett sensationsmättat stoff i diskussion om hemmet. Undertecknarna anser att en helt felaktig bild av det arbete som bedrives på hemmet därigenom smugit sig in i det allmänna medvetandet. Kraftigt understryker skrivelsen nödvändigheten av att värdera de resultat som hemmets ledning uppnått med den ungdom den haft i sin vård. (DN, Göteborg.)

Samordnad lönerörelse LO-signal för nästa år

Samordnad lönerörelse för 1953 signaleras av ledamoten i LO:s sekretariat Knut Larsson, tillika ordförande i träindustriarbetarförbundet, i en artikel i Skogsindustriarbetaren.

För samhällsekonomins del är vi nödsakade att även i framtiden räkna med en samordnad lönerörelse om vi vill behålla den fulla sysselsättningen och samtidigt förhindra inflation, heter det i artikeln, som framhåller att lönestegringar utanför all kontroll endast för med sig arbetslöshet och inflation.

En ansökan av Upplands Väsby kommun att få ta upp ett 25-årigt amorteringslån på 375.000 kr. för vatten- och avloppsarbeten i Runby samhälle har tillstyrkts av länsstyrelsen.

Ni vinner på att utnyttja
PENSIONSSTYRELSENS FRIVILLIGA FÖRSÄKRING
Låga kostnader — valfri pensionsålder
Avgifterna kan efter råd och varje gång betalas lägenhet
Nya skattebestämmelser fr. o. m. 1951.
Skriv eller ring till Pensionsstyrelsen, Stockholm 7. Tel. 22 11 60! Ni kan också hämta broschyr på närmaste postkontor!

© Tingstensamlingen
Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.